

Griffiennr. :
Parketnr. : GE66.97.1240/97 SW2

21715

(Bald) | kepe de toezichting

OPENBARE TERECHTZITTING VAN 21 juni 2005

De rechtbank van eerste aanleg, zitting houdende te Gent, éérentwintigste kamer, rechtsprekende in correctionele zaken, heeft het volgende vonnis uitgesproken:

Gezien de stukken van vervolging.

IN DE ZAAK VAN HET OPENBAAR MINISTERIE TEGEN :

1. _____, arbeider, geboren te _____ op _____, wonende te _____, van Turkse nationaliteit.
2. _____, zonder gekend beroep, geboren te _____ op _____, wonende te _____.

VERDACHT VAN :

De eerste en de tweede

Om de misdaad of het wanbedrijf uitgevoerd te hebben of om aan de uitvoering ervan rechtstreeks medegewerkt te hebben, door enige daad, tot de uitvoering zodanige hulp verleend te hebben dat zonder zijn bijstand het misdrijf niet kon gepleegd worden, door giften, beloften, bedreigingen, misbruik van gezag of van macht, misdadige kuiperijen of arglistigheden, dit misdrijf rechtstreeks uitgelokt te hebben, als dader of mededader zoals voorzien door art. 66 van het Strafwetboek.

- A. Bij inbreuk op de artikelen 42 § 1-1°, 66 (1°, 2° en 5° lid) en 68 van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996 (B.S. 15 maart 1997), door het uitvoeren van werken, het in stand houden ervan, door het verkavelen van grondeigendom of hoe dan ook, inbreuk te hebben gemaakt op de voorschriften der bijzondere plannen van aanleg, op de bepalingen van de titels II en III of op die van de verordeningen, vastgesteld ter uitvoering van titel III en van het eerste hoofdstuk van titel IV van voormeld decreet, door namelijk zonder voorafgaande schriftelijke en uitdrukkelijke vergunning van het College van Burgemeester en Schepenen te hebben gebouwd, een grond gebruikt voor het plaatsen van één of meer vaste inrichtingen, te hebben afgebroken, herbouwd of een bestaande woning

HOGER BEROEP

*op 23/6/05 door
van pensioentelling A-1
op 23/6/05 door OM tegen*

te hebben verbouwd (instandhoudings- of onderhoudswerken uitgezonderd),

in casu :

1. Door op het terrein, gelegen te kadaster gekend onder toebehorende aan nader geïdentificeerd, ten in eigendom hierboven

Een gelijkvloerse achterbouw van ongeveer 10 meter achter het hoofgebouw (i.p.v. de vergunde 5,53 meter) en een schuifraam tussen de keuken en de leefruimte te hebben opgericht.

Te op niet nader te bepalen tijdstip in de periode van 16.04.1998 (datum vergunning) tot en met 04.04.2000 (datum vaststelling)

2. en de sub A.1. vermelde toestand in stand te hebben gehouden,

te vanaf 05.04.2000 tot en met 30.04.2000

De feiten sub 1 en 2 thans strafbaar overeenkomstig de artikelen 1, 2, 99 § 1-1°, 146-1°, 147, 148, 149 en 204 van het decreet houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening dd. 18 mei 1999 (B.S. 8 juni 1999).

- B. Bij inbreuk op de artikelen, 1, 2, 99 § 1-1° (en § 3), 146-1°, 147, 148, 149 en 204 van het decreet houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening dd. 18 mei 1999 (BS 08.06.1999) de bij artikel 99 § 1-1° bepaalde handelingen, werken of wijzigingen zonder voorafgaande vergunning te hebben uitgevoerd, voortgezet of in stand gehouden, door namelijk zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning te hebben gebouwd, op een grond één of meer vaste inrichtingen te hebben geplaatst, een bestaande vaste inrichting of bestaand bouwwerk te hebben afgebroken, herbouwd, verbouwd of uitgebreid, met uitzondering van instandhoudings- of onderhoudswerken, die geen betrekking hebben op de stabiliteit in casu :

Op het terrein omschreven onder de tenlastelegging A.1. omschreven toestand

Door de instandhouding van de onder A.1. omschreven toestand

Te in de periode gaande van 01.05.2000 tot en met het bevel tot dagvaarding, 21 januari 2005.

* * * * *

De rechtbank nam inzage van de stukken van de rechtspleging.

De rechtbank aanhoorde ter openbare terechtzitting van 24 mei 2005:

- de middelen en conclusies van de BURGERLIJKE PARTIJ :
vertegenwoordigd door haar collegae van burgemeester
en schepenen, ten kantore ten
in haar eis tegen de beklaagden
voorgedragen door meester advocaat
te die hem ter terechtzitting
vertegenwoordigt;
- de vordering van het Openbaar Ministerie, uitgesproken door
substituut-procureur des Konings;
- in hun middelen van verdediging, voorgedragen door
meester, voorgestaan door meester in plaats van
meester beiden advocaat te
die de gunst van de opschorting van de
uitspraak van de veroordeling vraagt in hoofde van de beide
beklaagden.

* * * * *

Procedure

1. De eerste beklaagde en de tweede beklaagde werden gedagvaard om te verschijnen op de openbare terechtzitting van 22 februari 2005.

Op 9 februari 2005 werd de dagvaarding overeenkomstig artikel 160 van het Decreet van 18 mei 1999 inzake ruimtelijke ordening (DORO) overgeschreven in de registers van het hypotheekkantoor te

2. Op de openbare terechtzitting van 22 februari 2005 werd de behandeling van de zaak uitgesteld naar de terechtzitting van 24 mei 2005 teneinde het openbaar ministerie toe te laten de dagvaarding met bewijs van overschrijving in de registers van het hypotheekkantoor te in het strafdossier te voegen.

3. Op de openbare terechtzitting van 24 mei 2005 werd de zaak volledig behandeld en voor uitspraak gesteld op de openbare terechtzitting van 21 juni 2005.

Feiten

1. De eerste beklaagde en de tweede beklaagde zijn de eigenaars van een terrein, gelegen te _____ ten kadaster gekend onder _____

Overeenkomstig het gewestplan _____ (K.B. 14 september 1977) is dit perceel gelegen in een woongebied.

2. Bij proces-verbaal van 11 december 1997 werd vastgesteld dat een annexe wederrechtelijk werd gesloopt met de bedoeling er later een nieuwe keuken op te richten (stuk 1).

Op 11 december 1997 werd het mondeling bevel tot stillegging der werken bekrachtigd (stuk 4).

3. Op 16 april 1998 verleende het college van burgemeester en schepenen van _____ een (regularisatie)vergunning tot het verbouwen van een eengezinswoning (stuk 10-11). Het ingediende ontwerp werd ondermeer aanvaardbaar geacht waar het gelijkvloers werd uitgebreid tot 15 meter.

4. Bij proces-verbaal van 5 februari 2002 werd vastgesteld dat de verleende regularisatievergunning niet werd nageleefd, ondermeer wat de gelijkvloerse achterbouw betreft (stuk 14-15).

5. De op 10 juli 2000 (stuk 63) ingediende regularisatieaanvraag werd op 8 maart 2001 geweigerd door het college van burgemeester en schepenen van _____ (stuk 28-29). De weigeringsbeslissing werd op 14 juni 2001 bevestigd door de bestendige deputatie van de provincie _____ (stuk 30-31).

6. In zijn zitting van 12 februari 2004 formuleerde het college van burgemeester en schepenen haar herstelvordering, bestaande in de uitvoering van aanpassingswerken, zodat de toestand conform wordt gebracht met de stedenbouwkundige vergunning van 16 april 1998. Tevens werd een dwangsom van 250,00 EUR gevorderd per dag bij niet-uitvoering binnen de door het vonnis bepaalde termijn (stuk 48-49).

Bij brief van 12 maart 2004 sloot de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur zich aan bij de door het college van burgemeester en schepenen gevorderde maatregelen. Tevens werd een dwangsom van 250,00 EUR gevorderd en de machtiging om ambtshalve tot uitvoering van de uitspraak over te gaan (stuk 46).

7. Op 16 maart 2004 verklaarden de eerste beklaagde en de tweede beklaagde zich bereid tot het uitvoeren van de gevorderde werken, doch stelden dit pas binnen vier jaar uitgevoerd te krijgen gezien hun financiële situatie (stuk 44-45).

In rechte

Wat betreft de instandhouding : telastlegging A2 en B lastens de eerste beklaagde en de tweede beklaagde :

Artikel 7 van het decreet van 4 juni 2003 houdende wijziging van het decreet van 18 mei 1999 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening (hierna afgekort als DORO), wat het handhavingsbeleid betreft, heeft aan artikel 146 DORO een derde lid toegevoegd dat bepaalt dat de strafsanctie voor het instandhouden van inbreuken, bedoeld in het eerste lid, 1°, 2°, 3°, 6° en 7°, niet geldt voorzover de handelingen, werken, wijzigingen of het strijdige gebruik niet gelegen zijn in de ruimtelijk kwetsbare gebieden, ze geen onaanvaardbare stedenbouwkundige hinder veroorzaken voor de omwonenden of voorzover ze geen ernstige inbreuk vormen op de essentiële stedenbouwkundige voorschriften inzake de bestemming krachtens het ruimtelijk uitvoeringsplan of plan van aanleg

Na het arrest van het Arbitragehof van 19 januari 2005 waarbij een deel van deze bepaling werd vernietigd, dient deze bepaling aldus te worden gelezen en begrepen dat de niet strafbaarstelling voor de instandhouding geldt voor zover de handelingen, werken, wijzigingen of het strijdig gebruik niet gelegen zijn in de ruimtelijk kwetsbare gebieden.

Voor het gebied waarin het perceel is gelegen geldt overeenkomstig het gewestplan vastgesteld bij K.B. van 14 september 1977 de bestemming woongebied.

Deze nieuwe bepaling, die gunstiger is voor de beklaagden dan de vorige toestand die bestond ten tijde van de misdrijven omschreven onder de hiervoor opgesomde telastleggingen, wordt met terugwerkende kracht toegepast nu de decreetgever met deze nieuwe bepaling het onbetwistbaar oogmerk had af te zien van iedere bestraffing voor verleden en toekomst wat het instandhouden van een stedenbouwmisdrijf betreft voorzover de handelingen, werken, wijzigingen of het strijdige gebruik niet gelegen zijn in de ruimtelijk kwetsbare gebieden (toepassing artikel 2, lid 2 van het Strafwetboek).

De telastleggingen A2 en B zijn in de gegeven omstandigheden niet langer strafbaar gesteld. Dit impliceert dat de strafrechter slechts de strafvordering niet ontvankelijk kan verklaren, zonder uitspraak te doen over het bewezen zijn van het feit of de schuld van de beklaagden.

De strafrechter kan evenmin uitspraak doen over de vordering van het college van burgemeester en schepenen van van de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur en van het openbaar ministerie tot herstel van de plaats in de oorspronkelijke staat (en de erop gesteunde vordering tot verbeurte van een dwangsom) welke het bewezen zijn van het feit en de schuld van de beklaagden veronderstelt.

De herstellvordering volgt aldus het lot van de strafvordering. Zij dient eveneens niet ontvankelijk te worden verklaard voor zover gesteund op de telastleggingen A2 en B.

Wat betreft de tenlastelegging A1 in hoofde van de eerste en de tweede beklagde :

De beklagden betwisten niet zonder voorafgaande en schriftelijke stedenbouwkundige bouwvergunning een gelijkvloerse achterbouw van ongeveer 10 meter achter het hoofdgebouw (i.p.v. de vergunde 5,53 meter) en een schuifraam tussen de keuken en de leefruimte te hebben opgericht.

Het volstaat te verwijzen naar de vaststellingen van de bouwpolitie dd. 5 februari 2002 (stuk 14), de verklaring van de eerste beklagde en van de tweede beklagde (stuk 44 en 45 strafdossier) en de fotoreportage gevoegd in het strafdossier (stuk 22, 23 en het kadastraal plan stuk 24 strafdossier).

De tenlastelegging A1, zoals hierboven omschreven is in hoofde van de eerste en de tweede beklagde naar eis van recht bewezen.

Voor de rechtbank is er geen enkele reden om de beklagden de gunst van de opschorting van de uitspraak van veroordeling te verlenen. De beklagden tonen niet aan op welke wijze een veroordeling zijn sociale declassering zou veroorzaken of zijn sociale reclassering zou bemoeilijken.

De eerste beklagde en de tweede beklagde hebben wetens en willens een manifest wederrechtelijke toestand tot stand gebracht. Het belang van de gemeenschap bij de naleving van de voorschriften die een goede ruimtelijke ordening beogen, hebben zij daarbij totaal ondergeschikt gemaakt aan hun persoonlijk belang.

Artikel 146 van het decreet ruimtelijke ordening voorziet in een strafmaat van minimum 8 dagen en maximum 5 jaar en een geldboete van minimum 26 EUR en maximum 400.000 EUR of één van deze straffen.

Slechts de onderscheiden geldboetes zoals hierna bepaald vormen om redenen hiervoor overwogen een passende bestraffing, van aard de beklagden ertoe aan te zetten zich in de toekomst aan de geldende voorschriften te houden.

Bij de straftoemeting wordt rekening gehouden met de zwaarwichtigheid van de inbreuk. Verder wordt rekening gehouden met het blanco strafverleden van de eerste beklagde en van de tweede beklagde zodat een deel van de uit te spreken geldboete met uitstel kan verleend worden.

De feiten zijn immers van aard dat zij gestraft kunnen worden met een werkstraf of één of meer straffen van niet meer dan vijf jaar moet de afwezigheid van voorgaande veroordelingen tot een criminele straf of een hoofdgevangenisstraf van meer dan twaalf maanden in acht genomen worden bij de toepassing van de strafwet.

Geen retroactiviteit van de strengere strafwet : art. 2, 2de lid S.W

De toepassing van de wet van 26 juni 2000 (B.S. 29 juli 2000) met ingang van 1 januari 2002 brengt een (marginale) verhoging van de geldboeten met zich mee. Aangezien de aan de beklaagde ten laste gelegde feiten dateren van voor de inwerkingtreding van deze wet, mag de verhoging van de geldboeten niet op deze feiten toegepast worden.

Het bedrag van de geldboete, verplicht uit te drukken in EUR, dient dan ook berekend te worden door de verhoging van de door 40,3399 gedeelde geldboete zoals bepaald in het strafwetboek, met de opdecimien geldend op het ogenblik van de gepleegde feiten.

(dus dit is : geldboete in frank x 1990 opdecimes: 40,3399)

Het hierboven vermelde geldt niet:

- voor de op te leggen bijdrage tot de financiering van het Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden, zoals bepaald bij art. 29 van de wet van 1 augustus 1985 houdende fiscale en andere bepalingen, gewijzigd bij art. 3 van de programmawet van 24 december 1993, deze bijdrage is immers geen straf (vaste rechtspraak van het Hof van Cassatie; zie o.m. Cass. 8.10.1996, Pas. Cass., 9.11.1994, J.T. Cass. 30.6.1993, Pas.,
- voor de vergoeding opgelegd in uitvoering van art. 71 van de wet van 28 juli 1992 en het KB van 29 juli 1992 tot wijziging van art. 91 van het KB van 28 december 1950 houdende het algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken, gewijzigd bij KB van 23 december 1993 en bij K.B. van 11 december 2001; ook deze vergoeding is geen straf (Cass. 9.11.1994, JT

Wat betreft de herstellvordering gesteund op de telastlegging A1 :

Tot de herstellvordering werd beslist door de bevoegde instantie met inachtneming van de substantiële vormvoorschriften.

Het blijkt niet dat zij werd genomen met machtsafwending, machtsoverschrijding of miskennis van enig algemeen beginsel van behoorlijk bestuur. Zij strookt met de wet. Zij is nog steeds noodzakelijk om een einde te stellen aan de gevolgen van het misdrijf en zij legt aan de beklaagde in de gegeven omstandigheden geen onredelijke last op.

Het bewezen misdrijf vormt een ernstige en –zonder het herstel van de plaats in de vorige toestand – onherstelbare inbreuk op de essentiële stedenbouwkundige voorschriften inzake de bestemming van het perceel, dat volgens het gewestplan het gelegen is in woongebied. De werken en handelingen, de bouw van een gelijkvloerse achterbouw van ongeveer 10 meter achter het hoofdgebouw in plaats van de vergunde 5,53 meter en een schuifraam tussen de keuken en de leefruimte, staan een realisatie van het gewestplan, in acht genomen de

plaatselijke toestand zoals deze blijkt uit de gegevens van het strafdossier, volledig in de weg.

De rechtbank gaat dan ook in op de vordering tot herstel van de plaats in haar oorspronkelijke staat, dit is de staat voor de aanvang van de wederrechtelijk uitgevoerde werken.

Gelet op het lange talmen van de eerste beklaagde en van de tweede beklaagde om tot herstel over te gaan, wordt terecht door het college van burgemeester en schepenen van de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur en het openbaar ministerie de verbeurte van een dwangsom gevorderd bij niet naleving van het bevel tot herstel.

De hierna uitgesproken modaliteiten vormen een gepaste aansporing voor de eerste beklaagde en van de tweede beklaagde om zelf tot het volledig herstel van de plaats in de oorspronkelijke toestand, overeenkomstig de vordering tot herstel van het college van burgemeester en schepenen van de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur en het openbaar ministerie over te gaan.

* * * * *

OM DEZE REDENEN, en gelet op de volgende artikelen:

art. 11, 12, 14, 16, 31, 32, 34, 35 en 41 van de wet van 15 juni 1935;
art. 162, 182, 184, 185§1, 189, 190, 194 van het Wetboek van Strafvordering;
art. 3, 38, 39, 40, 41, 50, 65, 66, 100 van het Strafwetboek, alsmede alle artikelen en wetsbepalingen aangehaald in de dagvaarding
art. 1, 2 en 3 Wet van 5 maart 1952;
art. 28 en 29 Wet 1 augustus 1985; art. 58 K.B. 18 december 1986;
art. 1, 8, 14 §1 wet van 29 juni 1964 ;
art. 2, 3 en 4 Wet 26 juni 2000 (B.S. 29 juli 2000);
art. 1, 2 en 3 K.B. 11 december 2001 (B.S. 22 december 2001);

* * * * *

DE RECHTBANK, rechtdoende op tegenspraak,

De rechtbank stelt vast dat de tenlasteleggingen A2 en B in hoofde van de eerste beklaagde en in hoofde van de tweede beklaagde niet langer strafbaar zijn gesteld.

* * * * *

Veroordeelt de beklaagde voor de hierboven omschreven en bewezen verklaarde betichting A1 tot een **GELDBOETE van DUIZEND TWEEHONDERD NEGENENDERTIG KOMMA ZEVENENVEERTIG EUR (250 BEF verhoogd met duizend negenhonderd negentig decimes: 40,3399) (= 1.239,47 EUR).**

Beveelt dat bij gebreke aan betaling binnen de termijn bepaald bij artikel 40 van het Strafwetboek, de geldboete zal mogen vervangen worden door een gevangenisstraf van EENENTWINTIG DAGEN.

Beveelt dat de tenuitvoering van het vonnis, in hoofde van de beklaagde wat betreft ZESHONDERD NEGENTIEN KOMMA VIERENZEVENTIG (125 BEF verhoogd met duizend negenhonderd negentig decimes gedeelddoor 40,9933) (= 619,74 EUR) of een vervangende gevangenisstraf van tien dagen, van de uitgesproken geldboete van duizend tweehonderd negenendertig komma zevenenveertig euro zal uitgesteld worden voor een termijn van DRIE JAAR te rekenen vanaf heden, ingeval gedurende de proeftijd geen nieuw misdrijf wordt gepleegd dat een veroordeling tot een criminele of tot een hoofdgevangenisstraf van meer dan zes maanden zonder uitstel tot gevolg heeft.

Zegt dat de beklaagde verplicht is een bedrag van TIEN EUR, verhoogd met 45 decimes, aldus gebracht op **VIJFENVIJFTIG EUR**, te betalen bij wijze van bijdrage tot financiering van het bijzonder fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden.

* * * * *

Veroordeelt de beklaagde voor de hierboven omschreven en bewezen verklaarde betichting A1 tot een **GELDBOETE van DUIZEND TWEEHONDERD NEGENENDERTIG KOMMA ZEVENENVEERTIG EUR (250 BEF verhoogd met duizend negenhonderd negentig decimes: 40,3399) (= 1.239,47 EUR).**

Beveelt dat bij gebreke aan betaling binnen de termijn bepaald bij artikel 40 van het Strafwetboek, de geldboete zal mogen vervangen worden door een gevangenisstraf van EENENTWINTIG DAGEN.

Beveelt dat de tenuitvoering van het vonnis, in hoofde van de beklaagde wat betreft ZESHONDERD NEGENTIEN KOMMA VIERENZEVENTIG (125 BEF verhoogd met duizend negenhonderd negentig decimes gedeelddoor 40,9933) (= 619,74 EUR) of een vervangende gevangenisstraf van tien dagen, van de uitgesproken geldboete van duizend tweehonderd negenendertig komma zevenenveertig euro zal uitgesteld worden voor een termijn van DRIE JAAR te rekenen vanaf heden, ingeval gedurende de proeftijd geen nieuw misdrijf wordt gepleegd dat een veroordeling tot een criminele of tot een hoofdgevangenisstraf van meer dan zes maanden zonder uitstel tot gevolg heeft.

Zegt dat de beklaagde _____ verplicht is een bedrag van TIEN EUR, verhoogd met 45 decimes, aldus gebracht op VIJFENVIJFTIG EUR, te betalen bij wijze van bijdrage tot financiering van het bijzonder fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden.

Veroordeelt de beklaagden
HOOFDELIJK tot de kosten, gevallen aan de zijde van het Openbaar Ministerie, ten bate van de Staat tot heden begroot op 82,96 EUR.

Legt de beklaagden ELK tevens een vergoeding op van VIJFENTWINTIG EUR in uitvoering van artikel 71 van de wet van 28 juli 1992 en het K.B. van 29 juli 1992 tot wijziging van artikel 91 van het K.B van 28 december 1950 houdende het algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken, gewijzigd bij K.B. van 23 december 1993 en bij K.B. van 11 december 2001.

De rechtbank verklaart dat de herstellvordering voor zover gesteund op de tenlasteleggingen A2 en B niet langer strafbaar is gesteld.

Met betrekking tot de herstellvordering voor zover gesteund op de tenlastelegging A1:

Beveelt met betrekking tot het perceel gelegen te
kadastraal bekend als
dat aanpassingswerken worden uitgevoerd door de eerste
beklaagde en de tweede beklaagde zodat de toestand wordt hersteld
overeenkomstig de stedenbouwkundige vergunning goedgekeurd in de
zitting van het college van burgemeester en schepenen van
van 16 april 1998 (dossier

Beveelt dat deze herstellwerken worden uitgevoerd binnen de termijn van
negen maanden vanaf datum van het in kracht van gewijsde gaan van
huidig vonnis, onder verbeurte van een dwangsom van 250,00 EUR per
dag vertraging in uitvoering van deze herstellmaatregel;

Zegt dat de in voorkomend geval verbeurte bedragen toekomen aan

Aldus geweest en uitgesproken in openbare terechtzitting van
EENENTWINTIG JUNI TWEEDUIZEND EN VIJF

Aanwezig :

- -
 -
- alleenrechtsprekend rechter,
substituut-procureur des Konings;
e.a. adjunct-griffier.